

Arrest

nr. 76 330 van 29 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 9 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 november 2011 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 december 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERBOVEN, die loco advocaat C. VAN BOXTAEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 juli 2010 huwt verzoekster met een in België verblijvende vreemdeling.

1.2. Op 28 september 2010 beslist de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk voorlopig niet te erkennen omdat het vorig huwelijk van verzoeksters echtgenoot het voorwerp uitmaakt van een onderzoek inzake schijnhuwelijk.

1.3. Op 6 april 2011 vraagt verzoekster een visum gezinshereniging aan.

1.4. Op 22 september 2011 verzoekt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzoekster om bepaalde documenten voor te leggen.

1.5. Op 8 november 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van de afgifte van het visum gezinshereniging. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al. 1, 4° of 5° of art. 10 bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoefte en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderd-twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Uit de voorgelegde documenten blijkt dat dhr. K. {...} over een gemiddeld maandloon beschikt van 928,71 euro.

** Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken.*

Deze beslissing belet de dienst vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel beschouwd kan worden, voert verzoekster de schending aan van artikel 10, § 1, al. 1, 4° en 5° en artikel 10bis, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) alsook de schending van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de schending van artikel 8 EVRM.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Verzoekster meent dat de Ambassade van België/Consulaat-Generaal van België te Ankara in zijn hoedanigheid van gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid, bevoegd voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen het artikel 10 § 1 al. 1, 4° en 5°, artikel 10bis §2 van de wet van 15 december 1980; de artikelen 1,2,3 en 4 van de Wet betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen; artikel 8 van het E.V.R.M.; van het algemeen beginsel op grond van welk het bestuur rekening dient te houden met alle feitelijke elementen ter zake.

Ten onrechte meent de Ambassade van België/Consulaat-Generaal van België te Ankara in zijn hoedanigheid van gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid, bevoegd voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat één van de voorwaarden voorzien in het artikel 10 § 1, al. 1, 4° of 5° en artikel 10bis §2 niet voldaan werd.

Alle voorwaarden zoals voorzien in de betreffende artikels waren evenwel duidelijk voldaan:

1. Voorwaarde m.b.t. de leeftijd van de echtgenoten

Beide partners zijn ouder zijn dan 21 jaar.

Verzoekster is geboren op 21 juli 1987 en is bijgevolg thans 24 jaar oud (stuk 5).

De heer K. L. {...} is geboren op 20 mei 1980 en is bijgevolg thans 31 jaar oud (stuk 6).

Aan deze voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2. Voorwaarde m.b.t. het verblijfsrecht van de te vervoegen echtgenoot/partner

De in België wonende echtgenoot of partner moet een verblijfsrecht van meer dan 3 maanden maar van beperkte duur hebben in België.

De heer L. K. {...} bezit een identiteitskaart voor vreemdeling, geldig tot en met 26 februari 2013 (stuk 6).

Aan deze voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3. Voorwaarde m.b.t. stabiele en toereikende bestaansmiddelen

De echtgenoot of partner dient te bewijzen dat de gezinshereniger stabiele en toereikende bestaansmiddelen heeft. Dat is het geval wanneer de bestaansmiddelen gelijk zijn aan tenminste 120% van het leefloon (tarief persoon met een gezin ten laste). Momenteel bedraagt dit 1232,29 euro per maand.

Artikel 10 § 5 van de Wet van 15 december 1980, gewijzigd door de wet van 8 juli 2011 bepaalt dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in §2 minstens gelijk moeten zijn aan honderdttwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14 §1, 30 van de Wet van 26 mei 2002 betreffende het recht om maatschappelijke integratie.

Uit het aanslagbiljet inkomsten 2009-aanslagjaar 2010 blijkt dat de heer L. K. {...} gedurende het jaar 2009 een jaarlijks netto belastbaar inkomen had van € 16.220,76 (stuk 7.a).

Sinds 25 januari 2010 is de heer L. K. {...} in dienst als arbeider bij een bouwonderneming te Lokeren (stuk 7.b).

Sinds 6 juni 2011 werkt de heer L. K. {...} bij de B.V.B.A. I.G.M. (stuk 8.a). Zijn maandelijks inkomen bedraagt gemiddeld 1.300,00 € (zie stuk 8.c.d.e.f - loonfiches juni 2011, augustus 2011 september 2011, oktober 2011).

Het maandelijks ontvangen loon is afhankelijk van het aantal gewerkte dagen, afhankelijk van de weersomstandigheden etc, zo werkte de heer L. K. {...} in de maand oktober 2011 12 dagen. Voor de niet-gewerkte dagen ontvangt de heer L. K. {...} bijgevolg een vergoeding wegens werkloosheid slecht weer of wegens economische werkloosheid dat wordt uitbetaald door de Vakbond voor Bouwondernemingen.

Deze vergoedingen dienen uiteraard bij zijn maandelijks netto loon te worden opgeteld (stuk 8.0).

Het totale maandelijks netto inkomen van de heer L. K. {...} bedraagt bijgevolg ongeveer €1.800,00. Dit wordt eveneens bevestigd door zijn werkgever (stuk 8. b).

Daarnaast verhuurt de heer L. K. {...} het gelijkvloerse handelspand van zijn woning te Antwerpen, {...}. Hieruit ontvangt hij nog een maandelijks huurprijs ten belope van € 500,00 (stuk 9).

Sinds 1 september 2011 bedraagt dit bedrag aan leefloon € 1232,29 per maand. Uit bovenstaande blijkt dat de heer L. K. {...} bijgevolg aan deze voorwaarde voldoet.

Bovendien is het zo zelfs wanneer het gezinslid geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen zoals in het artikel 10 § 5 van de Wet beschreven, moet de Dienst Vreemdelingenzaken een behoeftenanalyse maken van het gezin en op basis daarvan bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. De aanvraag gezinshereniging zal dus niet automatisch geweigerd worden wanneer men geen bestaansmiddelen kan bewijzen gelijk aan 120% van het leefloon.

Rekening houdend met bovenstaande heeft men volledig ten onrechte de visumaanvraag gezinshereniging geweigerd aangezien bovenstaande duidelijk aantoonde dat de heer L. K. {...} over voldoende stabiele en toereikende bestaansmiddelen beschikt om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid.

4. Voorwaarde m.b.t. voldoende huisvesting

De in België wonende echtgenoot of partner moet over voldoende huisvesting beschikken om zijn echtgenoot of partner te kunnen opvangen.

De heer L. K. {...} is eigenaar van een woning gelegen te Antwerpen, {...} gekadastreerd te sectie {...} met een oppervlakte van 50 are (stuk II). Een gelegaliseerd exemplaar van de eigendomsakte werd bijgevoegd aan het originele visumdossier.

Dit blijkt uit de notariële eigendomstitel dd. L0 juni 2010 van de woning te Antwerpen, {...} waar de heer L. K. {...} woont en waar hij zijn hoofdverblijfplaats heeft. De heer L. K. {...} beschikt duidelijk over voldoende huisvesting om verzoekster te kunnen opvangen.

Aan deze voorwaarde is bijgevolg voldaan.

5. Voorwaarde m.b.t. een ziekteverzekering

De in België wonende echtgenoot of partner moet over een ziekteverzekering beschikken die de risico's in België dekt voor hem en zijn partner.

De heer L. K. {...} beschikt over een ziekteverzekering voor zichzelf alsook voor zijn echtgenote, verzoekster bij de Christelijke Mutualiteit, met kantoor Antwerpen-Zuid te 2000 Antwerpen, Nationalestraat 11 I (stuk 10).

Verzoekster voegt het attest van de CM bij dat bevestigt dat verzoekster zich, vanaf haar aankomst op het Belgisch grondgebied, kan aansluiten bij de mutualiteit. Bijgevolg is ook aan deze voorwaarde voldaan.

6. De echtgenoot of partner mag niet lijden aan één van de ziekten opgesomd in de bijlage bij de Verblijfswet

Uit het medische attest, dat werd bijgevoegd aan het originele visumdossier, blijkt dat verzoekster niet lijdt aan één van de ziekten opgesomd in de bijlage bij de Verblijfswet.

Aan deze voorwaarde is voldaan.

7. De echtgenoot/partner mag geen gevaar betekenen voor de openbare orde of veiligheid.

Uit het uittreksel uit het strafregister, dat werd bijgevoegd aan het originele visumdossier, blijkt dat verzoekster geen gevaar betekent voor de openbare orde of veiligheid.

Deze voorwaarde is eveneens vervuld.

8. Besluit

Uit wat voorafgaat meent verzoekster dat de Ambassade van België! het Consulaat-generaal van België in Ankara in zijn hoedanigheid van gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid, bevoegd voor toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen het artikel 10 §1 al. 1, 4° en 5° en artikel 10bis §2 van de wet van 15 december 1980 niet correct heeft toegepast.

Bovendien heeft de Ambassade van België! het Consulaat-generaal van België in Ankara in zijn hoedanigheid van gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid, bevoegd voor toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen door geen rekening te houden met bovenvermelde elementen artikelen 1,2,3 en 4 van de Wet betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen geschonden.

Door verzoekster de visumaanvraag gezinshereniging en bijgevolg een verblijf te weigeren is daarenboven het artikel 8 van het E.V.R.M. geschonden.”

2.2. In haar nota met opmerkingen argumenteert de verwerende partij dat er geen schending van de formele motiveringsplicht voorligt. Verder verwijst zij naar artikel 10, § 2, alinea 1 en § 5 alsook naar artikel 11, §1, 1° van de Vreemdelingenwet en betoogt zij dat gelet op de door verzoekster voorgelegde stukken, zijnde de loonfiches van januari, februari en maart 2011, de aanvraag moest worden afgewezen.

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 10, § 1, al. 1, 4° van de Vreemdelingenwet en motiveert zij dat niet op afdoende wijze is aangetoond dat de te vervoegen vreemdeling over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt, zoals bepaald in artikel 10, § 5 van dezelfde wet, om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 10, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel, gewijzigd door de wet van 8 juli 2011, in werking getreden op 22 september 2011 en van toepassing op hangende aanvragen daar geen overgangsbepalingen werden voorzien, luidt als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

{..}

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

- de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

{..}

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3° bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat ze beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf en om te voorkomen dat ze ten laste van de openbare overheden vallen.

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

{..}

§ 5. De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

2.5. Uit voorgaande bepaling volgt dat verzoekster onder andere moet aantonen dat haar echtgenoot over stabiele en toereikende bestaansmiddelen beschikt die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

2.6. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij schrijven van 22 september 2011 gevraagd werd om bewijzen van de inkomsten van de in België te vervoegen persoon voor te leggen. Deze bewijzen moeten dateren van het voorbije jaar.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekster ter staving hiervan loonfiches van januari, februari en maart 2011 voegde, waaruit blijkt dat de echtgenoot van verzoekster in januari een nettoloon had van 1011,97 euro, in februari een nettoloon van 985,80 euro en in maart een nettoloon van 788,35 euro.

Het is op deze stukken dat de verwerende partij zich gebaseerd heeft nu hieruit inderdaad blijkt dat verzoeksters echtgenoot een gemiddeld maandloon heeft van 928,71 euro.

Evenwel heeft verzoeksters echtgenoot in navolging van het schrijven van 22 september 2011 bij fax van 2 oktober 2011 tevens een loonfiche van het jaar 2010 gevoegd, waaruit een bezoldiging van 16.278,67 euro blijkt. Verder werd diezelfde dag een kopie van de fiche individuele rekening van het jaar 2010 gefaxt. Verzoekster verwijst ook naar dit stuk in haar verzoekschrift (stuk 7b).

2.7. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij met deze stukken rekening heeft gehouden bij het treffen van de bestreden beslissing, dit terwijl zij nochtans in navolging van het schrijven van 22 september 2011 en voor het treffen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij werden overgemaakt. Uit de nota met opmerkingen van de verwerende partij blijkt trouwens ook dat geen rekening werd gehouden met deze stukken. Immers stelt zij: *“De verwerende partij diende zich bij het nemen van de bestreden beslissing te baseren op de voorgelegde loonfiches van januari, februari en maart 2011, waaruit bleek dat verzoekster een gemiddeld inkomen van 928, 71 euro genoot. De gemachtigde besliste derhalve terecht dat verzoekster geen bewijs had aangebracht van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen.”*

Verzoekster kan aldus gevolgd worden waar zij stelt dat een schending van de materiële motiveringsplicht voorligt. Het betoog van de verwerende partij kan hieraan geen afbreuk doen.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Daar de eventuele gegrondheid van de overige aangehaalde geschonden geachte bepalingen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, is het niet nodig deze te bespreken.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 november 2011 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER